

blive gjort fremadrettet. Så der gøres rigtig meget, og det synes jeg faktisk er godt og rosværdigt.

I forhold til det konkrete forslag og det, som det meste af forslaget handler om, nemlig hele spørgsmålet om offerrådgivningen, er det den konservative opfattelse, at offerrådgivningen har sin styrke og kvalitet i, at det netop er frivilligt; at det er frivillige, engagerede mennesker, som går ind i det her og yder en uegennyttig indsats med at hjælpe ofre. Vi tror på, at det har en kvalitet i sig selv, at man ikke »bare« bliver henvist til en offentligt ansat eller lignende, men at der her faktisk er nogle, der går ind med en medmenneskelig vinkel og tager hånd om offeret og hjælper offeret videre.

Det er nok også derfor, at offerrådgivningen er så populær og bliver brugt så meget, som den gør. Men det skal jo ikke være sådan, at fordi man er frivillig i offerrådgivningen, er det forbundet med udgifter at varetage den opgave – den meget, meget flotte samfundsmæssige opgave. Derfor er vi enige med forslagsstillerne i, at det ikke er rimeligt, at man selv skal betale for transport, hvis man skal ud på en længere tur for at hjælpe et offer. Der må man kunne finde en eller anden løsning, så man i hvert fald ikke har udgifter forbundet med det her.

Til gengæld er vi ikke enige i, at offerrådgivningen skal have et egentligt vederlag, for det bør være sådan, at det, der er det bærende i ordningen, er, at det er en hundrede procent frivillig indsats. Det er ikke det, at man får noget for det, men det, at man har engagementet og hjertet med i det, man foretager sig.

Jeg skal så springe nogle af elementerne over, men lige knytte et par ord til det om, at offeret skal have besked om gerningsmandens udgang. Det kan jo altså allerede ske i dag. I dag er det faktisk allerede en mulighed, at der i særlige sager kan være en aftale med offeret om, at offeret bliver orienteret, når gerningsmanden bliver løsladt, hvis det er sådan, at offeret har ønsket det. Men det er altså i særlige tilfælde, man kan lave den her ordning.

Forslagsstillerne ved jo godt, at den mulighed allerede findes i dag, så når forslagsstillerne skriver det i forslaget, må det være, fordi de ønsker en mere permanent ordning, hvorefter ofrene skal have det at vide. Det tror jeg bliver noget administrativt bøvvl, og der vil være sager, hvor man glemmer at få det sagt, hvor man ikke lige fik beskeden igennem, hvor man ikke lige kunne ringe offeret op eller et eller andet. Det vil give

nye klagesager, og så giver det bare nyt administrativt bøvvl, og så har vi nogle nye sager, og så skal ministeren i samråd, og der skal svares på, hvordan det kan være, at det ene eller det andet fængsel ikke lige sørgede for at underrette fru Jensen i den konkrete sag. Det giver kun bøvvl og problemer. Og jeg tror faktisk også, at det vil have en ret ubehagelig konsekvens for ofrene og ikke være særlig positivt, hvis de egentlig har lagt forbrydelsen bag sig – der er måske gået 3-4 år, og de har glemt alt om det, eller »har glemt« er måske så meget sagt, men de har i hvert fald lagt det bag sig – og de så pludselig bliver ringet op og bliver fortalt, at gerningsmanden er på fri fod igen. Formålet med Socialistisk Folkepartis forslag er jo ikke at genere ofrene, og derfor tror jeg, man skal holde sig fra at lave en mere permanent ordning.

Med hensyn til at sikre en hurtig sagsbehandling for ofre for forbrydelser ved domstolene er vi ude i et prioriteringsspørgsmål. Vi er ude i en finanslovdebate her, det er noget, der koster penge, og der kan jeg bare sige, at vi fra konservativ side har den opfattelse, at vi faktisk tror, at vi, i det omfang vi kan skrabe flere penge til side til domstolene, i højere grad hellere vil bruge indsatsen i forhold til de unge kriminelle, så unge kriminelle kommer hurtigere igennem retssystemet og hurtigere får de sanktioner, de skal have – hvis det er det, de skal – så de kommer videre og kommer i gang med det, man bestemmer, de skal.

Så det er et prioriteringsspørgsmål, og der er vi simpelt hen ikke enige med forslagsstillerne i, at det her skal opprioriteres på nuværende tidspunkt. Vi har nogle andre prioriteter, som vi hellere vil. Jeg har så også hæftet mig ved, som justitsministeren har sagt, at der faktisk er nedsat en arbejdsgruppe, der vil se på det her forhold i forhold til ofre. Ud over det, regeringen allerede har gjort i forhold til ofrene – den forbedrede retsstilling for ofrene, den forbedrede partsstatus for ofrene, involvering af ofrene, vejledning og rådgivning af ofre osv. – har ministeren så nedsat en arbejdsgruppe, der vil kigge på, om vi ikke kan gøre det her endnu bedre. Det glæder vi os til at se resultatet af.

Så på det foreliggende grundlag kan vi på nuværende tidspunkt ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 19:53

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Lige her til sidst kom der en enkelt for en kort bemærkning. Værsgo til fru Karen Hækkerup.